

MANTANA 2

Měsíčník pro individua a individuality

Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 15, číslo 2

únor 2012

Úvodník

Představitost a fantazie

Určitě nejsem jediný, kdo si podle popisu v knize nebo vyprávění kamaráda dokáže představit nějakou věc, pocit nebo vůni. Koli-krát už jste slyšeli „Zní to, voní to, chutná to jako...“. A pak třeba i po delší době uslyšíte zvuk, ucítíte vůni, dotknete se něčeho a řeknete si: „To je přeci“ a vašimi smysly teď již hmatatelná věc nebo pocit se spojí s představou v jeden celek a změní se na zkušenost.

Není to tak dlouho, co mně kamarád líčil pád prvolezce na umělé lezecké stěně v Kadani. Nejdřív uslyšel zvuk. Divný zvuk, vymykající se běžným vjemům a představám, který způsobil, že i když stál k místu nešťěstí zády, okamžitě věděl, že se *něco* stalo. Přestože si můj kamarád prošel stresem z pohledu na krev, ošetřování a čekání na záchranku, jediné, co se mu ještě večer vracelo neodbytně a nepříjemně, byl právě jen ten zvuk, který vydalo tělo dopadnuvší na podlahu. Poslouchal jsem to vyprávění a v hlavě mně začala znít jedna sloka písne Stříhalí dohola malého chlapečka od Josefa Kainara. Vytvořila se představa :

Jeden z nich, Kulhavý učitel na cello

Zasmál se nahlas, A všichni se pohnuli

Zasmál se nahlas, A ono to zaznělo

Jako kus masa, když pleskne o zem.

Přichází lezecká sezóna. Přeji nám všem, aby se tahle představa nezměnila na zkušenost.

Broněk

Jak jsem lovil botu aneb Horezdary též

Bylo nebylo. Opět začal nový rok a já se vydávám sám na lov. Beru to nejkratší cestou do mého blíbeného údolí. Zastávka na „Skoro věži“

je úchvatná. Údolí zalité sluncem, teplé paprsky se opírají do stromů. Otevírám s očekáváním vrcholovou krabici a tuším, že už tu někdo byl. Ha, a ono ne. Polije mě pocit radosti, že jsem opět vyfouknul Horezdar. Začínám tušit, že jich dnes bude ještě více. Srdce se mi rozbuší a rychlejším tempem vyrážím vstříc další vrcholovce. U potoka se dostavuje dilema. Přebrodit? Přeskočit? Či to obejít sice delší cestou, ale zato Vyhrává má dobrodružná povaha a volím skok. Samozřejmě se to neobchází bez namočení. Ihned sundám botu a vysušuji. Voda je sice studená, ale mně to nijak nevadí. Točím botou, abych z ní dostal co nejvíc vody, ale povedl se mi pravý opak. Bota mi vyklouzla z ruky a naměřovala si to do potoka. Urazila tak 2m, a pak jsem jí naštěstí dostal ven, uff. Na sluníčku vysušit a pak hned k věži U cesty. Věž zlézám sólo středem a opět nedočkavě sahám po krabici. Vrcholovka se na mě směje a Horezdar ještě víc. Nikdo mě nepředběhl. Makám dál a zjišťuji, že na ostatních mě předběhl další lovec Párek. Jdu se ještě podívat do obory na Citeru. Tam lezu SZ kout a nahoře se už Horezdar nachází, ulovil ho Martin Jech. Jsem rád, že jsem nějaké Horezdary uloupil, a tak pro tento rok Lovu zdar Horezdare

El' Aborát o PKH 2012

27.—29. 1. 2012

Milan „Svinčo“ Svinařík

Než se rozepíšu zeširoka o našich udatných skutcích, musím prvně poděkovat penzionu Klášterní Jizba v Brandově, který nás na poslední chvíli vzal pod svá křídla po té, co nás nepěkně vyšplouchli z hotelu Lesná. Stejně tak patří dík strýci Jiřinovi, který ač pro nemoc nemohl jet, vše zorganizoval a dělal nám osobního taxikáře. A nyní již k věci.

epizoda 1 – Rozpink do Brandova

Již pěknou řadu let se poslední lednový víkend vydáváme s kámošema do bílé stopy na hřeben Krušných hor. A protože už to začalo zavánět stereotypem, změnili jsme letos radikálně trasu a rozhodli se jet východní část hřebene. S tím ovšem nastávají různé peripetie s hledáním vhodného ubytování, zajištění dopravy a hledáním trasy. Nu což, všechno je jednou poprvé. A tak poslední lednové páteční ráno probíhá ve znamení výsadku v Hoře sv. Šebestiána. Je nás celkem sedm statečných (Milan s Petrou, Luboš, Kánis, Zdena, Mates a já). Pořizujeme obligátní skupinové startovní foto, pak nám Jíra ještě poradil kudy tudy a zanechal nás svému osudu. Dnešním cílem je

Brandov, cca 25km, což není tak daleko, pokud bude stopa. A tak šustíme kolem Patzeltova pomníku, míjíme Novodomské rybníky a u Nového domu uhýbáme z magistrály do panenského terénu po žluté směrem na Kálek. Byla to výborná příležitost pro hyperaktivního Milana, jak vybit přebytečnou energii. A tak zatímco Mi-

lan produpával na čele kolony stopu, já jsem ho zezadu povzbuzoval písní „Milan, Milan jede, je tady, je s námi, a to je dobře...“ Na vrcholu stoupání u morového sloupu jsme si role vyměnili, aby mě ten humor přešel. V Kálku jsme pochopitelně zapadli do první otevřené hospody doplnit ztracené kalorie. Kromě nás tam zprvu nikdo nebyl a výčepní byl naším vpádem zjevně zaskočen. Nakonec jsme se zde rozseděli tak, že se nám na mráz vůbec nechtělo. Druhá půlka etapy vede podél hraničního potoka a je krajinově velmi působivá. Cesta vede pořád mírně z kopce v údolí těsně vedle potoka, svahy údolí zdobí skalnaté hřebeny. Moje obavy, že zde nebude stopa, se ukázaly liché. Frčelo to jako o závod. Od Gabrielky byl dokonce urolbo-

vaný čerstvý manšestr. Já a Luboš jsme se pochopitelně zasekli na Káleckých skalách, ale na horezdar jsme si v lyžákách netroufli. Dál po cestě jsme se ještě kochali výhledy na skály na Kladváku, v Gabrielce a Stosserfels. Mezitím nám však pětice našich souputníků dávno zmizela z dohledu. Když jsme s Lubošem dojížděli do Brandova a na čerstvém manšestru po nich nebyla žádná stopa, bylo jasné, že odbočili mimo trasu do údolí Telčského potoka. A tak jsme s Lubošem dorazili do penzionu jako první, něco kolem čtvrté. Kdy dorazil zbytek, nevíme, protože jsme usnuli.

epizoda 2 - Večírek

Do hospody je třeba chodit včas! Tohle zažité pravidlo mě burcuje z pelechu. Je něco kolem sedmé večer. Prorocky říkám Lubošovi, že jestli chce v klidu povečeřet, musí si pospíšet, než dorazí ta naše zvěř. A dorazila! Sotva jsme polkli poslední sousto, rozrazily se dveře a dovnitř vpadl Bláža s bagáží a kytarou a za ním horda tatarských nájezdníků. Nechci psát prezenční listinu, kdo všechno se vylodil z Jířovo konvoje, ale bylo nás tu

najednou tuším sedmnáct. Dalo by se říct, že od tohoto okamžiku nepoklesla hladina hluku v místnosti pod 80dB. Nemohl jsem si nevzpomenout na slova režiséra Jana Trošky, když se ho ptali reportéři, proč ty jeho pohádkové postavičky tak pořád křičí. On jim odpověděl, že vycházel z pozorování dětského pískoviště, kde děti tímto způsobem normálně komunikují, jsou 5 cm od sebe, řvou na plný pecky. Takže svým způsobem byl

lokál jedno velké pískoviště, pomenu-li to, že chyběl písek, a že dívka byla jaksi přerostlá. V tomto ohledu neze nezmínit Párka, který si dal rekordní čtyři malá piva a řádlil jako smysluzbavený. Slíbil jsem mu, že jeho Žízale řeknu, ať ho pouští ven častěji anebo raději vůbec. Luboš s baskytarou a já s kytarou jsme během večera plnili roli jukeboxu a spokojili jsme se s tím, že jsme slyšeli alespoň sami sebe. Taneční sekce našeho Horoklubu se na omezeném prostoru pokoušela tradičně o taneční kreace, ale byl jsem k nim zády, tudíž jsem ty odpíchnuté Ritbergry neviděl, a tak nemohu hodnotit. Programovým zpestřením večera byl silácký kousek Bláži, který na svém hrbu unesl najednou pět ženských, přičemž jednu pak nemohl sundat dolů. Těsně po půlnoci pak Bláža dostal k narozeninám místo hobla koupel ve sněhu a čokoládu. Po tomto půlnočním reji mi došel repertoár, a tak jsem se po anglicku vytratil v předtuše, že zítra bude perný den a tudíž je třeba šetřit síly.

epizoda 3 – Etapa smrti aneb když je žízeň, tak je trýzeň

Předtucha byla správná. Personál se nám pomstil za včerejší orgie tím, že jsme ke snídani dostali uzžený polo párek. Je mi jasný, že ho budu krkat ještě u Flájské přehrady. Rozhlížím se po lokále a zjišťuji, že po včerejším večírku mají někteří jedinci obličej o číslo větší. Největší ho má Radůza, která se v noci porvala se sanitární keramikou. Ze souboje si odnesla natržené obočí, monokla a uražený zub. Nu což? Chlapa zdobí jizvy! Po snídani se auty přesouváme o 10km dále do Nové Vsi, kde začíná další etapa. Cílem etapy je chata Mikuláška

v Mikulově. Počasí je ponuré, neveselé, truchlivé. Než jsme prošli Novou Vsí, dojel nás Broněk s Atomem, Ungříkem a Radkou, kteří odstartovali ráno z Lesné. Teď už to vypadá na masový závod branné zdatnosti, je nás přes dvacet. Na konci vesnice zahajujeme pěkně zostrá po zledovatělé silnici, pak prošlápnutým remízem, abychom se napojili na proklatě dobře urolbovanou trať, která nás až na výjimky neopustí až do večera. Šestý smysl mi říká, abych si dal pivo na benzínce v Mníšku, kde na sebe ještě všichni kolegiálně čekáme. Dobře jsem udělal. Když jsem pak na pokraji sil vyplahočil strmý a dlouhý kopec za Mníškem, na jehož temeni mi ukazatel sděloval, že do nejbližší hospody na Dlouhé Louce je to 20km, udělalo se mi mdlo a dostal jsem opět strašnou žízeň. To, co jsme zde pracně vystoupali a na druhé straně kopce hned sjeli, Atom objel efektně po vrstevnici. A nyní se dostávám k jádru pudla. Zvláštností této etapy bylo to, že se naše expedice samovolně rozdělila na A-tým a B-tým a nezařaditelného Atoma. Tempo A-týmu určovali sportovní ambice jednotlivých členů, v B-týmu to byl chvílemi spíš boj o přežití, a Atom? Když se

dva perou, třetí se směje. Atom se stal absolutním vítězem, protože na začátku nasadil konstantní tempo, ani rychlé, ani pomalé, nikde nezastavil, nepromluvil, a jel a jel a jel až do Telnice, což z Lesné činí něco přes 60km. Spojil dvě etapy do jedné. Zřejmě slušnej oddíl! A to Atom není zrovna z těch, kdo v elastákách krouží

o víkendech na okruhu. Ale zpět od elementárních částic k všední realitě. Byl jsem velmi šťasten, když jsem se na chvostu Áčka doplandal do hospody na Dlouhé louce. Bylo tu sice narváno, ale kdo si počká, ten se dočká. Zdena, která dojela chvíli po mně, přišla se supr nápadem, pít vaječňák. Škoda, že posléze došel. Kde se vzal, tu se vzal Pája Bohumínek a férově se přiznal ke svému hodnotnému sportovnímu počínu, když

se pokusil o únik z B-týmu. Coby vášnivý vyznavač bruslení si totiž vzal s sebou na tuto akci lyže na bruslení. A podle hesla: „Sláva nebo smrt“ bruslil, bruslil, bruslil až v kopci na Dlouhou Louku padl vyčerpáním. Dobří pocestní mu věnovali hroznový cukr, mandarinku, půjčili stoupačí vosk, aby už nemusel bruslit. To však nevěděl, že svůj kalich hořkosti nedopil ještě do dna. Nedalo mi to, abych si nevyfotil, jak si Pája léčí svůj hypoglykemický šok vaječným koňakem, pivem, svařákem, kofolou a zelňačkou – to vše konzumováno najednou. Těž jsme se dozvěděli, že B-tým se pokusil zkrátit si cestu přes oboru, avšak neúspěšně, jelikož je prý po několika kilometrech vyhnali zpět myslivci. Takže dosáhli přesně opačného efektu – cestu si prodloužili. Nasycení, napojení a rozsezení vyrážíme dorazit dnešní etapu. V okamžiku, kdy jsme vylezli z hospody, přikvačilo Běčko. Je těžké odolat pokušení zůstat tu s nimi, ale chci to už mít za sebou, a tak plandám za chrty. K mému překvapení občas na špici tempo udává mladej Mates, zřejmě rodící se běžkařská hvězda. Na chatu Mikuláška to nakonec bylo blíž, než jsme předpokládali a těsně před soumrakem jsme tam definitivně zapíchli lyže do sněhu a

zalezli do hospody. Máme za sebou cca 35km, vyjma Radky, která startovala z Lesné a tudíž má o 7km více. Běčko dorazilo nad očekávání brzy, a tak nastal v malé hospůdce trochu mumraj. I když několik lyžníků to otočilo hned na začátku etapy (Bláža, Květuška, Agnes s Petrem, Párek), je nás tu víc než dost, tuším 15 kousků. Zajímavá byla povinná jednotná večeře, která však nebyla v ceně. Víc mě však mrzel fakt, že zase došel vaječňák, kterému jsem začal důvěrně přezdívat vosí hnízdo. Původně jsme s Radkou uvažovali o odjezdu, ale nakonec jsme se nechali unést davem a zůstali jsme, což se ukázalo jako dobrá volba. Večer proběhl tentokrát v poněkud tlumenějším režimu, přeci jen

toho každý měl po včerejšku a dnešku dost. Jen Letoš pařil jako by se nechumelilo a hýřil humorem. Celý večer strašil Radku, že s ní bude spát na posteli. Ačkoliv nevěděl, jaké číslo pokoje má, neomylně tam při svém ústupu z hospody do peřin trefil. Postel však zabral Lubošovi, který si s bezvládným Letošem nevěděl rady, a tak musel jít spát někam jinam. Když jsme se i my ostatní uložili k spánku, začal Letoš lehce chrápat, ale na

šťěstí toho záhy nechal. To však nebyl jeho poslední veselý kousek. Kolem půldruhý nás probudily rány do nábytku. Broňa rozsvítil čelovku a zřel Letoš, jak se pokouší opustit místnost skrze skříň. Inu dveře jako dveře. Raději jsem ho doprovodil, protože záchody jsou fikaně ukryty v mezipatře. Cestu zpět jsem nechal na něm, ale to jsem ho přecenil. Po chvíli slyšíme, jak dělá domovní prohlídku v pokojích o patro výš. No srandy kopec.

epizoda 4 – Konec štace aneb Sněžník na obzoru

Na budíčku není nic veselého. Ne tak s Letošem! Sotva otevřel oči a zřel Radku na protější palandě, pronesl rozšafně: „Radko, ty sis spletla postel, ne?“ Když pak defiloval po pokoji v bledě modrých jégrovkách a přes ně přetažený bílý trencle, to už jsem se fakt musel tlemit. Versace by zíral. Snídaně byla opět megabiotická, čili pro makrobiotiky vražedná. Párky s hořčicí plus ždibec míchaných vajec. Radka nakonec ukecala vrchního a dostala chleba se sýrem. Po snídani se zčista jasna objevily posily, které dorazily po vlastní ose. S halasem sobě vlastním vpadla do hodpody Dejvina, naopak Ctirad se slečnou postávali tiše ve vestibulu. Je čas vyrazit. K mému potěšení se venku vyjasnilo a je naděje, že budou dobré rozhledy a tudíž i fotky. Cíl dnešní etapy je Nakléřov, což je cca 25km. Startujeme po skupinkách, já v jedné z prvních, a tak spoustu lidí dnes vlastně ani neuvidím. Před Cínovcem fotím svítání. Z protisměru mě míjí turbo-Milan, který se vrací na chatu pro zapomenuté věci. Na Cínovci jsem dojel Zdenu, a protože vím, že zná cestu, tak se jí držím jako klíště až na Komářích vížku. Tam na nás v hospodě už netrpělivě čeká hyperaktivní turbo-Milan s Petrou, Matesem a Radkou a drží

nám místo. A to je dobře. V zápětí se totiž hospoda zaplnila do posledního místa a ve vestibulu čekalo dalších dvacet hostů, až se někde místo uvolní. Navzdory tomu, že je zde narváno, obsluha odsejpá, a tak netrvá dlouho a jsme opět „on the road“. Z Komářích vížky je to sešup, to dá rozum. A pak už je to pohoda po pláních, vesměs po rovině až do Adolfova, kde jsme coby dup. Turbo-Milan s Nejdeckou sekci jedou kamsi doleva, my s Radkou a Matesem pokračujeme přímo na Nakléřov. Stopa je též vyrolbovaná a kopíruje okraj lesa, a tak si lebedíme. Pak jsme ji náhle ztratili, a tak bereme zavděk turistickou stopou přes pláň, přelézáme při

tom ohradník, sněhové bariéry u silnice, trochu kufrujeme, ale nakonec díky kouzelnému dědečkovi nacházíme správný směr. Poslední metry jsou velkolepé. Do našeho cíle k penzionu Napoleon v Nakléřově sjíždíme přes velikou pláň a přímo před námi se otvírá nádherný pohled na Děčínský sněžník. Krásná tečka na závěr etapy, potažmo celé akce. Postupně v nevelkém časovém rozpětí dorazil do hodpody i zbytek naší expedice, a tak měl vrchní opět plné ruce práce. A to měl kliku, že ústecká sekce sjela do Telnice. Doplňujeme ztracené kalorie a sdělujeme si čerstvé dojmy a zážitky. Teprve tady se od Broňka dovídáme, kterak oddílový šampion

Pája Bohumínek neslavně přejezd zakončil. Ani prý z Mikulášky nevyjel, protože si rozbil botu, a tak mu nezbylo, než sednout na vlak, kde však posléze zjistil, že klíče od bytu má jeho drahá, kterou jako na potvoru zanechal na hřebeni. Že jsme se na jeho účet natlemili, není třeba dodávat. Zanedlouho se zde objevil náš strážný anděl a taxikář v jedné osobě - Jířa a pro Nejdeckou sekci přijel jejich bodyguard Olaf. Tím naše sněhobílé putování, které začalo před dvěma dny v Hoře svatého Šebestiána, zde v Nakléřově zcela prozaicky skončilo. Nevím sice, jestli to byl hodnotný sportovní výkon, ale sranda rozhodně byla.

Ve stopě účinkovali:

Zdena, Mates, Luboš, Kánis, Milan, Petra, Svinčo, Broněk, Radka, Ungřík, Atom, Letoš, Bláža, Květuš, Agnes, Petr, ten Pája, ta Pája, Radůza, Jana, Honza, Dejvina, Ctirad a jeho slečna?

V hospodě a při transportu jim sekundovali:

Jířa, Olaf, Párek, Šiška

M

Soustředění ČHS 2011-Verdon

2.–11. 9. 2011

Martin Jech

V termínu 2. - 11. 9. ČHS pořádal Výběrové soustředění mládeže na Mt. Blancu. Myšlenka zvýšení výškového rekordu se mi líbila stejně jako moře žuly s odjištěnými i horskými cestami. Přihlašuji se, půjčuji si od Jíři a Bohouše vybavení a konečně den před odjezdem v osm hodin večer mohu zapnout batoh nappaný vším potřebným vybavením na ledovec a lezení v horách. Volá mi instruktor z Brna Andy, který celou akci řídí. V Chamonix to s počasím nevypadá dobře, takže je pravděpodobné, že pojedeme do jižní Francie skalčit a mám si navíc krom všeho vzít oblečení a boty do tepla a jednoduché lano. Zajíždím si ještě k Jířovi pro 70m lano, ale nakonec stejně díky nedostatku místa zůstává doma. Sraz je v 16:00 v Praze, takže do školy mohu jít téměř na celé vyučování. Batoh s věcmi mám již ve škole, takže v polovině poslední hodiny jen nahazuji batoh (75l, 30kg) na záda a jdu na chomutovský autobusák, odkud mi jede autobus do Prahy. Bez problému se dostávám na Zličín, kde mám sraz s Brňáky. Hned se nacházíme a ujíždíme směr Německo. Po asi osmi hodinách cesty zastavujeme na přespání a rozhodujeme se, že na Blanc kvůli počasí prdíme a pojedeme do jižní Francie na skalky. Během cesty si namlouvám partáka (Kryštofa) z Brna a hned další den jdeme lézt. Je to super vápno, které mi trochu připomíná Labák. Po třech dnech drcení a nádherného počasí se domlouváme na přesun do Verdonu. Doplnujeme zásoby vína na zájezd i domů ve stáčírně a večer příjíždíme na místo. Je to nádherný kaňon, kde nejdřív člověk slaní 300m, a pak teprve leze. Na první den ve Verdonu nám instruktoři naplánovali rest day, takže se musíme jít projít do kaňonu. Na následující den nám Kryštof vybral vícedélku (7 délek, 300m, 6b+). Po slanění do jižních stěn

se navazují, a protože Kryštof nerad leze na prvním, mám tu příjemnou povinnost celou cestu vytáhnout. Kryštof si to užívá s velkou parádou, takže já vždy přelézám délku za 10-15 minut a Kryštof mi to vždy doplňuje tak, že náš průměr činí 1 délka = 1 hodina. Už jsem z toho věčného sezení na visutém štandu docela vynervovaný, takže poslední délku natahuji a oba jsme dost rádi, že po sedmi hodinách lezení a se značnou dehydratací na krku dolézáme zpět na Belveder. Jdeme zpět k autu si vzít boty, které jsme si tam nechali, ale auto tam není. Ptáme se instruktora

Bubáka, jestli neviděl Andyho s autem. Říká: Kluci, říkal něco o č.rácích a jel k řece. Děkujeme mu a rozhodujeme se, že tam dojdeme. Chůze po rozpáleném hrubém asfaltu bez bot dost bolí, takže se snažíme chytit stopa. Nejdřív nám zastavuje Frantík s velmi zvláštním hudebním stylem, ale jede do města, které je na druhou stranu, než potřebujeme. Děkujeme mu a vystupujeme na křižovatce, odkud je to asi 1km do města a 16km k řece. Jdeme

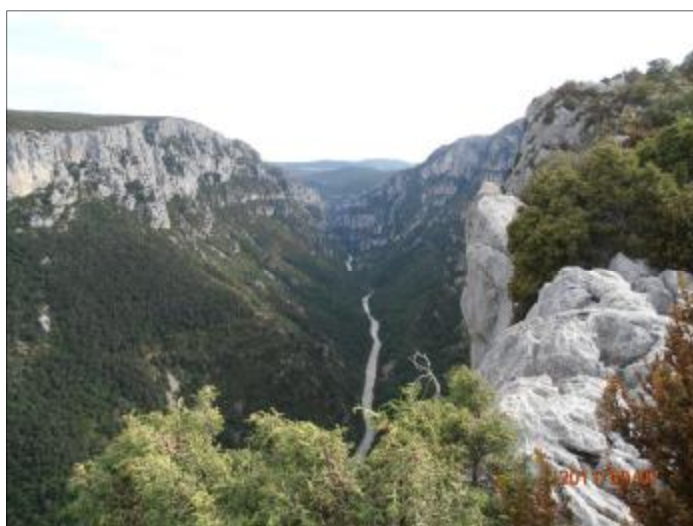
dále a vzhledem k tomu, že jsme s Kryštofem téměř na den stejně staří, skvěle si rozumíme a můžeme si navzájem předávat rozumy a vtipy. Po dvou ušlých kilometrech nám zastavuje párek Francouzů, kterým se snažíme

kombinací angličtiny a francouzštiny vysvětlit naši situaci. Špatně nás pochopili, protože si mysleli, že my máme vlastní auto, opili jsme se, šli jsme lézt a teď nevíme, kde jsme to auto nechali. Mají z nás docela srandu, ale vysazují nás na křižovatce, dávají nám vodu a jedou si za svým. Konečně se mi daří se dovolat Andymu, který je ve městě. Přijíždí pro nás a odváží nás tam také. Dozvídáme se, že přikázali Bubákovi, aby nás dovezl do města hned, jak nás potká. Smějeme se tomu a kupujeme si pohledy, sacharidy a rep šňůry. Další den už nehodlám sedět každou délku téměř hodinu na štandu, takže volíme sportovky. Andy nás vysazuje v serpentíně, ukazuje nám cestu a říká, že po ní se dostaneme přímo ke skalám. Jdeme asi půl hodiny a skály furt nikde. Po dalších deseti minutách se

dostáváme na hřeben, kde se shodujeme, že jsme skály asi minuli. Jsme oba tím otrávení a unavení, tak jdeme do města a na lezení kašleme. Cestou stopneme Francouzku, která má puštěné české písničky a dozvídáme se, že pochází s ČSR a dříve byla mistrině Československa v lezení. Nějaká Mart'a. Zbytek odpoledne zevlujeme u kašny, jíme bonbóny, těšíme se na slečny a píšeme jim. Po příchodu ostaních Andy pronáší větu: "Víte, jak se zbavíte dvou pubert'áků na celý den? Ukážete jim cestu, která nevede do skal." Večer jedeme do kempu, kde se v klubovně baví Belgičani. Instruktoři se asi v devět večer rozhodují, že jim ukážou, jak se chlastá. Po dvou hodinách je opouštíme, protože jsme je prohlásili kvůli jejím sklonům hrát poněkud zvláštní hry za buzeranty, jeden z nich poblil celou podlahu a Bubák dostal otravu alkoholem, rozsekl si hlavu a poblil záda. Možná díky tomu vypadal další den tak nepřítomně. Cestou domů se stavujeme ve Finále smočit nohy a po dalším dnu jízdy se v 13:45 hod. dostáváme do Brna. Se všemi se loučím a sedám do autobusu do Prahy. V Praze jsem v 16:45 hod. a v 17:00 hod. mi odjíždí bus do Jirkova. V 19:45 hod. jsem v Jirkově, jdu jen hodit do schánky jedné dívčině pohled, protože co si člověk neudělá sám, to nemá. Naštěstí nebydlí daleko, takže za chvíli jsem konečně doma.

Martin Cliffhanger Jech

A zde trocha poezie

V teplých slunných dnech,
mě málem kousla zmije,
ale šla jsem opatrným krokem dál,
a mohla jsem tudíž navštívit,
v čase vánic,
Ostrovský horobál.
Letoš, letos,
byl pozván,
jeho doprovod já a Milan.
Byla to velmi vydařená akce,
nejdříve se konala videoprojekce.
Po zhlédnutí fotek plných krás přírody,
lidské spokojenosti,
ale hlavně kuráže,
jsme se mohli s chutí pustit do hovězího guláše.
DJ DIDO do kláves se zahleděl a svou hrou se staral o to,
aby nikdo dlouho na židli neseseděl.
Nuda? Kdeže, byly i soutěže!
Medicinbal, všichni z tomboly si odnést chtěli,
my co ho nevyhráli,
jen tiše záviděli.
Zatímco venku hustě sněžilo,
uvnitř se zvesela dražilo,
lyže, dalekohled, obraz, ...,
snad chyběla jen už respirační rouška,
o zábavu a o nás se skvěle staral Martin Ouška.

Snad čtyřicetšestkrát jsem byla nucena
dívat se na princeznu Ladu,
proto dočasně veršuji,
tak odpusťte mi prosím mou vadu.

Květa Svinaříková

Hirtstein aneb toulavé nohy

2. 2. 2012

Blahouš Kluc

V jeden slunný mrazivý den spojujeme s Ludvou opět síly. Parťák našel cíl našeho výletu – Hirtstein. Hirtstein je dominantou města Satzung nacházející se ve výšce 890m.n.m. Zajímavý je čedičovými varhanami, které podle obrázku upoutaly Ludvíkovu pozornost. Já jsem pro každou špatnost, a tak parkujeme auto na náměstí obce Hora Sv. Šebestiána. Nejsme žádní vyznavači upravené bílé stopy, proto docházíme na konec vesnice ve směru hranice s Německem. Přejít dálnici a sjíždíme na planinu, kde prorážíme stopu a přecházíme přes sněhové mosty potoků. Od začátku jsme

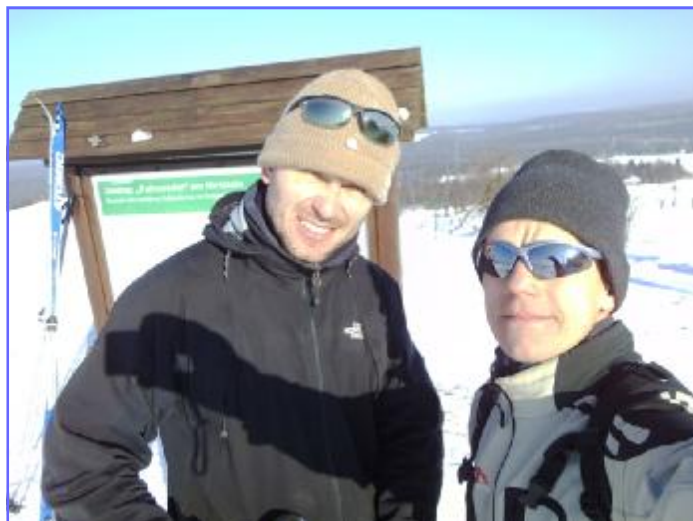

okouzlení patvary, které vytvořil sníh a vítr. Docházíme na kraj lesa do blízkosti elektrického vedení, které srší. Zde se nachází neupravená stopa po běžkaři, tušíme cestu v našem směru, a tak jí následujeme. Potkáváme běžkaře – staré pány, kteří nám upřesňují směr. Odkláníme se od el. vedení. Docházíme k seníku, kde se těšíme pohledem na stádo srnek. Na konci lesa narážíme na německou polorozpadlou stavbičku, která sloužila jako vodárnička. Už vidíme Satzung, prorážíme cestu přes pole. Nejvíce se bavíme při přejezdu mostu přes výrazný potok. V centru Satzungu se chvíli orientujeme a následujeme modrou barvu a šipku na Hirtstein. Kamenný útvar se nachází v blízkosti několika větrných elektráren a hospody s dětskou sjezdovkou. Dle očekávání je celý zasněžený, ale odměnou nám jsou nádherné výhledy na všechny strany Krušných hor. Ludvík usrkává čaj a mně to nedá, jdu vylézt několikametrovou

zasněženou stěnu, což se mi nakonec daří. Pak sjíždíme po promrzlé dětské sjezdovce na druhou stranu, než jsme přijeli. Směřujeme opět k el. vedení v dálce. Pomocí gravitace přejíždíme sněžné vlny na vyfoukané planině. Nakonec se dostáváme na konec Satzungu, kde se snažíme přejít potok. Mně se to daří, ale Ludva mi málem hází lyži do potoka. Prozměnu svou lyži do potoka opravdu hází, ale nakonec jí pomocí hůlek vytahuje. Opět si tvoříme stopu a vžíváme se do pocitů R. Messnera, který denně urazil kolem 30km v touze přejít Antarktidu. Narážíme na stopu skútru, který zničil běžkařskou stopu. Jouda. Více méně sledujeme el. vedení až do lesa. Prokluzují mi lyže a myslím si své, ale těžko se můžu ubránit povzneseným pocitům. Nakonec se dostáváme z lesa a tušíme vlevo na horizontu Šebík, a tak míříme přes rozlehlou planinu, kde nám zamrzají úsměvy. Konečně u auta a jucháme nad povedeností výletu.

Blagodan

Úspěchy Martina Jecha v závodech „Hannah překližka Cup“ v roce 2011

V roce 2011 výborným způsobem reprezentoval Horoklub Chomutov Martin Jechhanger Jech, když získal mnohá umístění na „bedně“ v závodech mládeže. Martina můžete vidět visícího na stěně, venčícího své kolbrndo, nebo jak stojí s kytkou v ruce v mrazivém ránu toužící po přízni něžného pohlaví. Požádal jsem ho, aby se podělil o pár dojmů z každého závodu.

5. 3. 2011 Maglajz Boulder Cup, boulder, Kladruby, 1. místo
Nikoliv špatná vytrvalost, ale obrovské štěstí zapříčinilo vítězství na prvních závodech. Díky velmi milým organizátorům to ale nebyly závody poslední a i dnes se tam rád budu vracet.

15. 5. 2011 Májový Open Cup, obtížnost, Stříbro, 1. místo
Prvně poznávám, co je to nervozita a i závodní rivalita díky lezcům z Prahy. Musím bojovat v superfinále, v lezení na obtížnost na čas. Zajímavá disciplína.

12. 6. 2011 Kladrubský Expres, rychlost, Kladruby, 2. místo
Zkoušel jsem to poprvé a naposled, abych mohl říct: "Lezení na rychlost je hovadina!!" Spojit ale cyklistiku se závody návratem z Kladrub bylo velmi příjemné.

18. 9. 2011 Lezení na obtížnost, Stříbro, 1. místo
Příjemné prostředí závodu, ale docela nuda absencí konkurence (jediný konkurent byl Tomáš Hyksa, Horoklub Chomutov (mimo soutěž)).

22. 10. 2011 Mistrovství České republiky mládeže v lezení na obtížnost, Choceň, 4. místo

Obrovská konkurence a česká mládežnická esa, kam se člověk podíval. Těžké cesty a hustá atmosféra, jen ten trénink byl nedostatečný.

12. 11. 2011 Tendon cup - Čertova stěna, obtížnost, Trutnov, 1. místo

Strašné množství lidí na malém prostoru a dlouhé čekání na finále. Daří se mi jako jedinému urvat stup, který spadl na jističe. Ten to naštěstí přežil, já také a ani nebyl potřeba náhradní pokus.

19. 11. 2011 Tendon cup - Závod o korunu města Lanškrouna, obtížnost, Lanškroun, 1. místo

Fajn přespání na klubovně skautů. Bohužel jsem ji našel až na třetí pokus. Cestou zpět se mi povedlo zabloudit jen jednou, stihl jsem kvalifikaci, mohl jsem si popo-

vídat s kamarády z Brna. Jen ta rivalita na izolaci byla větší. 20m finálová cesta přes strop byla opravdu zajímavá.

26. 11. 2011 Tendon cup, obtížnost, Trutnov, 1. místo

Ačkoliv venku byl sníh, netušil jsem, kde budu spát, tak jsem si vzal karimatku. Naštěstí se zde nacházela smrdící lezecká ubytovna. Jen zase ta izolace. Za jeden a půl hodiny na izolaci člověk jde 8x na WC. To jsem ještě nezažil. Další závod, ze kterého se vracím domů ve 2:00 hod.

3. 12. 2011 Mikulášský Open cup, boulder, Stříbro, 1. místo

Závod, kde šlo jen o zábavu, ale díky připraveným stavěčům byly bouldry velmi vypečené, skoro až nelezitelné. Tzv. dolezná, závod dospělých a následný večírek by se dal zařadit do akcí, ze kterých nesmí uniknout žádná fotografie.

3. 12. 2011 Hannah Překližka cup, boulder, obtížnost, rychlost, 1. místo

11. 12. 2011 Vánoční boulderové závody, bouldering, Slaný, 1. místo

Díky noční brigádě a zaspání byl největší oříšek: Příjezd na závody. Tak jsem si to ale jen myslel, protože jsem se zpozdil jen trochu a nic mi neuniklo, ale další 3,5 hodiny jsem musel unavený čekat, až na nás přijde řada. A to stále nebylo celé. Musel jsem se ještě s jedním klučinou rozlézat 2x na superfinálových boulderech. Pak jsem ale mohl jít spát.

13. 12. 2011 Gekon Cup, obtížnost, Újezd nad lesy, 1. místo

Závod, na kterém jsem se zúčastnil za mládež Chomutovského horoklubu spolu s Matějem Šťastným. Dají se zde vidět prohřešky typu: Tolik povoleného lana, že by závodníci šli na podlahu, předlézající lezec nevyleze cestu. Ale i tak všichni závodníci vyvázli zdraví.

Blagodan

Co kdo s kým, kdy, kde a jak v únoru 2012

Celý měsíc je ve znamení ledů. Ke konci, kdo má ruce a nohy, zase pálí na běžkách po horách.

- 1.2. Ludva a Blagodan Horezdaryuloupič řadí na Hasištejně.
- 2.2. Kýšovický ledopád obhlíží a otlouká solo Párek v doprovodu malého Párka. Již tradiční duo Ludva s Blagodanem navštěvují bílou stopou nestopou skalní útvar Hirtstein.
- 4.2. Pája Bohuňků působí na ledech v Kytlici s Pájou, Martinem a Markétou. Taktéž ledovému království Pidláči pod Jedlákem neodolají Bábovky z Prahy, které sebou berou Blagodana, Květoslavu a Svinčoslava, Easyho, Letoše. Následuje oslavný večírek k radosti sousedů v undergroundovém příbytku Blagodana.
- 8.2. Vaňovský zmrzlý vodopád (ledopád) zdolávají Pája bez Páji pouze s Martinem. Ve stejný den okopávají ledy v Českém Jiřetíně Letoš s Blagodanem, Honzou Ungrem a Ludvikem Kostkatym.
- 9.2. Po nejvyšším ledopádu Krušných hor v Kýšovicích se pinoží Ludva Kostkatej s Blážou Zaobleným.
- 10.2. A Ludva Kostkatej s Kubou do třetice na Medvědí ledopádu. Na Medvědí ledopádu je nával, po Kostkatym navštěvují soply na skialpech Letoš s Blagodanem Lyžespáličem.
- 12.2. Tentokrát ve výrazně silnější sestavě okupují vaňovské ledy opět Pája s Martinem, Markétou, Alešem, Radkou a dalšími ledovými nadřenci.
- 13.-14.2. Ten Bábovka z Prahy Jarda s dcerou Zuzkou vyzývají na bílý okruh Pernink – Horní Blatná Blagodana.
- 15.2. Další ledopád, tentokrát Kýšovický, zmáhají Párek s Jirkou Kučerou. Rovněž i okolní nateklince.
- 16.-19.2. Letoš, Honza Ungrů a Blagodan opět osekávají ledy v Rakous v okolí Kufsteinu, viz článek někdy jindy.
- 18.2. Pája Bohuňků s Párkem, Láďou Vörösem a Markétou jeskyňáří na Pravém břehu Labě. Sestoupeno bylo do pěti děr a padl i jeden Dírozdar. Ludvík Kostků si užívá lezení na Jezerce.
- 20.2. Na Wesselsteinu u Ústí Ludva jde pro Horezdar, ale marně. Je již odebrán.
- 22.2. Na hřebenových skalách v oboře hlemzá po zelenech Párek. Celá jedna cesta se zřítla do údolí a nikdo si ji už nepřeleze.
- 23.2. V Perštejně v siberii doplněny 3 ks chybějících nýtů a téměř odvrtný jeden zalomený. Poté dolaďovány drobnosti do průvodce tamtéž a následně v Hroznětině a na Šemnici.
- 25.2. Velice úspěšně reprezentuje Horoklub Pája Bohuňek spolu s Honzou Škarohlídem na morbidní lezeckochlastací akci „Jizerský člověk“. Z 29 družstev se umístili na obstojném 6. místě. Článek v příštím čísle. Svinčo se svou družkou Květoslavou a rodinným psychoterapeutem Blagodanem navštěvuje neodolatelné bouldery v Petrohradě.
- 29.2. Pavlína navštěvuje jarní Perštejn „můžete hádat s kým“ a získávají Horezdar „můžete hádat kde“.